

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A tengely súrlódása**

1. A tengely súrlódása

János Szikra

A sziréna másodszor is megszólalt, jelezve a rövid pihenő végét. A csarnok fémbordáin tompa rezgés futott végig, ahogy a fővezetékek újra feszültség alá kerültek. A géladagolóknál álló munkások szótlanul sodródtak vissza a saját generátorsoraikhoz, mint a víz, amit visszahúz a dagály.

János-G534 nem lépett vissza azonnal a helyére. Bár az őrszem fémvázának kattanása már a szomszédos folyosóról hallatszott, a férfi lecsatolta a szerszámosövéből az egyetlen megmaradt tartalék tömítőgyűrűt, és Alinda kezébe nyomta. A lány megkeményedett, feltört tenyere váratlanul hideg volt.

– Ezt tedd a pedál tengelyéhez – suttogta János, és a tekintete egy pillanatra találkozott Alindáéval. A törött jelzőfények piszkos sárga fényében nem volt helye a gyengédségnek, mégis, a mozdulatban több volt pusztán segítségnyújtásnál. – Kevesebb energiát nyel el a súrlódás. Nem hagylak titeket kiesni a normából.

Alinda megszorította a hideg gumikarikát, és bólintott. Nem szólt semmit, de a szemeiben a fásultság mögött feltámadt valami éles, makacs fény. Gábor bácsi a szomszédos sor felől intett nekik, miközben a saját elnyűtt bőrszíját próbálta feszesre húzni a lendkeréken.

A nehéz vaspedálok újra megindultak. A levegő felizzott az ózon torkot kaparó szagától, ahogy a generátorok tengelyei pörögni kezdtek. János a saját gépéhez lépett, de a tekintete végig az L-szektor felé vezető szervizakna rácsán maradt. Tudta, hogy a hálózat feszültsége már az ingadozás határán jár, és ha az Őrszem-hálózat észleli a kiesést, a számláló nem fog mérlegelni.